

Jónás Tamás

Intimitás

*Már nem öleltem régen. Fát sem.
Hangtompított szeretkezések
képei zaklatnak asztalnál,
evéskor, amikor hátrahajtom
a fejem egészen, hogy az utolsó
korty se vesszen, sörből, tejből.
Vagy amikor az egeket nézem.
Mint a katona, aki halott barátját
látja támadáskor, elfordítom a
fejem az utcán, buszmegállóban,
állomáson, ha szoknyás, formás
lány közeledik felém. S ha madarakat
látok, arra gondolok, milyen
szabad a remény. Annál, aki
nézi, látja és igényli, sokkal
szabadabb. De ezek csak madarak.
Derült finomság érkezik túl a
brutalitáson. Testem ezüstöt izzad.
Minden éjjel megkínoz az álmom.*

Hittan

B. Z.-nak

*Mint egy ismeretlen várost, alig csodállak.
Nem pazarlom a szeretetet tiszteletre, imára.
Testmelegre van szüksége a testnek, csókra a szájnak.
Nem szeretnék kimondani egyetlen szót sem hiába.
Meztelenséget kívánok minden ruhának, köpönyegnek.
Ki merem mondani, hogy bízom benned és szeretlek.*

*Nyarak a telekkel összeférnek. Telek a telekkel nem.
Hívogató ereje van a távolságnak, a talánnak.
Örülök mindennek, amit ismertem és elfelejtettem.
Amikor kereslek téged, soha és sehol nem talállak.*

*Nem lehet eltévedni a bátorságban és a figyelemben.
Fészket kérek magamban ellenségben és idegenben.*

*Az én vágyaim a szégyen dombjain sárgálló virágok.
Az én falumban kocsmák pirosában füstölgött a test.
Sosem a célok voltak fontosak, mindig az irányok.
Nem a bólogatás, a hiány és a kételkedés természetes.
Gyakran lehajtja fejét lábamhoz még esténként a Hold.
Szirmaim tépkedd. Testemet megízleld, megszagold.*

*Ha lenne Isten, megtagadnám. Ha nem lenne, unnám.
Összkomfortos minigarzonom van a félelemben.
Bárcsak összefutnánk egyszer egy ismeretlen utcán.
Titkokat őriz a szív, amit a feszült értelem nem.
Mosolyogva várok egy végső, jelentős árulásra.
Halálom lesz testem langyos kényelembé ájulása.*

Mellébeszéd

(lassan, gyűrődve)

*Hét füst. Átmeneti kő. Néha kopogás.
Gyere ki a vízbe! Száradó álruhák.
Tartalomjegyzék vagy összefoglalás.
Emlékrendészet. Eddig. Vagy nem tovább.
Rozsda véd meg. Az érzékeny hideg
nem kíméli télen az idegeimet.
Figyeltem, persze, bocsánatot kérek,
dallammá komponált törött emlékek!
Nem találok érzést. Valamint jelent.
Az ég alatt fekiüdni, házak tetején.
Egyszerre nem vagyok idekint, odabent.
Mi vagyunk, és többé már csak te meg én.
Csípőre tett kézzel. Idegen csípőre.
Asztal lába mellett papír, húsz forintos.
Hátszámot szögeznek a köztemetőre.
Elvisz a tavasz. Az ősz majd megint hoz.
Fáradt cipő sóhajt éjszaka, az ajtó
óvatosan lassú sétájára indul.
Jobbá leszünk, halványabbak a bajtól.
Nem változik semmi. Ez a megint új.*